

tagne Beslutninger har faaet en nogen anden Skikkelse end den oprindelig foreslaaede. I Punkt 1 er der saaledes gjort gældende, at ingen Plan for Indskrænkning af Rustningerne fuldtud kan føre til noget Resultat, medmindre den er almindelig. Punkt 2 har faaet den Skikkelse, at *et stort Antal* Regeringer ikke vil kunne tage Ansvaret for en Indskrænkning af Rustningerne, medmindre de til Gengæld opnaar en tilfredsstillende Garanti for deres Landes Sikkerhed. Det er saaledes fastslaaet, at andre Regeringer, der ikke har samme Mening, vil kunne indskrænke Rustningerne uden at gøre Fordring paa en saadan særlig Garanti. I Punkt 3 er fastslaaet Princippet om, at en Garanti-traktat ikke behøver at være almindelig, men maa kunne staa aaben for alle Lande, eftersom disse maatte ønske at slutte sig til den, og i Punkt 4 er der yderligere givet nogle friere Rammer for den Fremgangsmaade, efter hvilken Afrustningen vil kunne ske i Forhold til den Garanti, som vil kunne ydes.

Til Forslaget om Indskrænkning af Rustningerne i Forbindelse med Garanti-aftaler sluttede sig yderligere en af Forsamlingen vedtaget Beslutning, jfr. nedenfor Sp. 5555 (XV), der understreger Vigtigheden af regionale Overenskomster med Indskrænkning af Rustningerne til Formaal, som blev vedtaget som en Imødekommen af de fra de nordiske Lande fremsatte Udtalelser.

Forsamlingen vedtog, at de ovenfor nævnte Forslag skulde tilstilles Forbundsmedlemmerne til Gennemsyn og Overvejelse, ligesom det midlertidige, blandede Udvalg skulde fortsætte sine Undersøgelser for at forberede et Traktatudkast, der hvilede paa de ovennævnte Principper.

b) Vedrørende de sømilitære Rustninger var der af Admiral *Segrave* udarbejdet et Forslag, som sammenarbejdet med to andre Forslag godkendtes af det blandede Udvalg, som henstillede, at Forslaget skulde tilstilles de forskellige Regeringer til Overvejelse og skulde danne Grundlaget for Forhandlingerne paa en Konference, der skulde behandle Spørgsmaalet om en Ud-

videlse af de i Washington-Overenskomsten indeholdte Principper til ogsaa at gælde for de Magter, der ikke havde undertegnet nævnte Overenskomst. Denne Konference skulde samtidig beskæftige sig med, hvilke Forholdsregler der skulde træffes overfor Stater, der i Øjeblikket ikke har Søstridskræfter.

Den i Washington under 6. Februar 1922 mellem de amerikanske Forenede Stater, Storbritannien, Frankrig, Italien og Japan afsluttede Overenskomst om en Begrænsning af Søstridskræfterne, der i dansk Oversættelse findes som Bilag 3, Sp. 5585 ff., gaar ud paa at begrænse Stormagternes Kampskibstonnage (capital ships), men ikke deres Krydsere og Undervandsbaadstonnage.

Efter Overenskomsten maa de kontraherende Parter beholde en Række Kampskibe, som nærmere opregnes i Kap. II, hvorhos det tillades enkelte af Magterne at bygge endnu nogle faa Kampskibe. Yderligere Nybygningsprogram skal opgives, og særlige Regler er i Kap. II fastsat for Remplacering af ældre Skibe.

For Kampskibenes Vedkommende fastsættes det fremtidige Styrkeforhold i Art. 4 som følger:

De Forenede Stater.....	525 000	Tons
Storbritannien.....	525 000	—
Frankrig.....	175 000	—
Italien.....	175 000	—
Japan.....	315 000	—

og i Art. 7 fastsættes Styrkeforholdet for Hangarskibe (aircraft carriers) som følger:

De Forenede Stater.....	135 000	Tons
Storbritannien.....	135 000	—
Frankrig.....	60 000	—
Italien.....	60 000	—
Japan.....	81 000	—

Intet Kampskib maa i Fremtiden overstige 35 000 Tons eller føre sværere Artilleri end 16" Kanoner (40,6 cm).

Bortset fra de ovennævnte Undtagelser maa der ikke bygges Kampskibe i de første 10 Aar, regnet fra den 12. November 1921, dog maa et hændeligt Tab udlignes ved